

sultater sandsynligvis ville vække nogen Betænkelighed hos den ærede Minister. Han faar Ret til at sige til de Kommuner, der have ordnet Kødssyn: Da Rigsdagen ikke gennem aarelange Forhandlinger har opnaaet ved Lovparagraffer at finde en bestemt Ordning for Kødkontrollen, er der overdraget mig den øverste Magt og Myndighed, om ikke i Himmelen, saa dog paa Jorden, til her i Landet at ordne dette Forhold. Vel har jeg fremsat Forslag om Thorshavns kommunale Selvstyrelse, og vel har jeg den Ære at være Medlem af et Ministerium, der har fremsat Forslag om en Udvidelse af Valgretten og den kommunale Selvstyrelse, men i dette Spørgsmaal maa jeg beklage, at jeg kommer med Magtbud. Vel kan jeg forhandle med Jer, men i sidste Instans er det mig, der afgør, under hvilke Forhold Kødets i Fremtiden kan indføres i Jeres Kommuner. Ere I f. Eks. bange for Trikiner og I ville have gennemført Undersøgelse paa dette Omraade, saa maa I i Fremtiden opgive dette. I maa ad anden Vej sikre Jer mod at spise trikinbefængt Svinekød. Jeg nødes til at foretage denne Ordning, fordi Trikinundersøgelse ikke godt kan stilles som Betingelse for Udførsel af vort Flæsk til England. Jeg under Jer al mulig Selvstyrelse, men hvor det er fornødent, maa jeg være jeres Formyndere. Saaledes kan den højtærede Minister udtale sig, om han vil, men jeg tvivler om, at den højtærede Minister vil sætte særlig Pris paa dette Hverv, og endnu mindre vil det tilfredsstille de kommunale Raad, særlig de Kommuner, som efter Forslaget ville lide Tab i deres Indtægter.

I den Beretning, der den 22. April dette Aar blev afgiven af Formanden for det Udvalg, som var nedsat af Folketinget angaaende Lovforslaget om indenrigs Kødkontrol, hedder det, vedrørende det sidste af mig berørte Spørgsmaal: „De Tab, der fremkomme ved, at der maa gøres Ende paa en vel af Statsmagten taalt, men af Kommunerne selv fremkaldt uholdbar Tilstand, ere derfor nærmest anviste til ikke at bæres paa andet Sted end der, hvor de beklageligvis komme til at ligge.“ Jeg kan ikke slutte uden at maatte modsige denne Opfattelse. I Lov af 12. Januar 1858, der traadte i Stedet for det af Regeringen forelagte Udkast til Lov om Sundhedspoliti for Kongeriget Danmark, bestemmes det i § 1, som endnu staar ved Magt, at der i Købstæderne og København maa søges Sundhedsvedtægter tilvejebragte, og Justitsministeren bemyndiges til at udarbejde

Forslag og tilstille de kommunale Raad dem til Beslutning med Opfordring til at afpasse dem efter de stedlige Forhold og til efter nærmere bestemte Regler at stadfæste disse Vedtægter. Det er altsaa i Overensstemmelse med Loven, naar disse Vedtægter ikke ere ensartede. Det er Rigsdagen og den vedkommende Justitsminister, der bærer Ansvar herfor. Det vil heraf fremgaa, at det fra Lovgivningens Side nærmest er et Paabud, der er givet Kommunerne om at oprette Sundhedsvedtægter, og der har derfor ikke, formener jeg, været særlig Grund til at hævde, at det „vel er en af Statsmagten taalt, men af Kommunerne selv fremkaldt uholdbar Tilstand“. I øvrigt finder jeg det noget mærkeligt, at man paa en Tid, hvor Lovgivningsmagten søger med store Ofre fra Statens Side at bekæmpe Sundhedsfaren ved Tuberkulose, vil optræde paa den Maade overfor de Kommuner, der med stor Energi have søgt at værges deres Befolkning mod denne farlige Sygdom. Det vil ikke fremme det private Initiativ paa dette Omraade, et Initiativ, som jeg meget ønskede, at det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) kunde medvirke til at faa taget op for Københavns Kommunes Vedkommende.

Jeg maa derfor beklage, at jeg ikke kan yde det foreliggende Forslag min Tilslutning i den Form, hvori det foreligger. Det Tab, som en Skærpelse af vor for Tiden tilfredsstillende Udførselskontrol kan bevirke, særlig overfor Slagteriernes Eksport til England, bør neppe drøftes eller omtales i dette Ting, men det kan siges, at sænke vi Niveauet for vort indenrigsske Kødssyn, vil dette ikke alene i sanitær Henseende være et Tilbageskridt, der kan være forbundet med Fare, men det vil tillige bidrage til at vække en uheldig Opmærksomhed i Udlandet, en Opmærksomhed af en saadan Art, som vi heldigvis ikke hidtil have været udsatte for, idet de i Udlandet godt vide, at denne Sag her hjemme er ordnet kommunalt, og at hver Købstad har sin Ordning for sig. Jeg vilde derimod betragte det som langt mere formaalstjenligt, om vi overfor den store Indførsel af udenlandske Produkter kunde gennemføre en Lov, hvorefter der blev Kontrol med disse Varer, saaledes at Smør, Kød, Flæsk, Fedt m. m. kunde blive solgt for det, det er, og Forbrugerne vidste, om det, de købte, var Kunst- eller Naturprodukter. Det er en Opgave, af hvilken jeg mener Rigsdagen særlig maa søge at gennemføre en positiv Løsning i dette Øjeblik.